

רע"פ 1209/18 - משה חורי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 1209/18

לפני:

כבוד השופט י' אלרון

המבקש:

משה חורי

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי
ירושלים מיום 05.12.2017 בתיק עפ"א
056666-07-17 (סגנית הנשיא ג' כנפי-שטייניץ
והשופטים י' מרזל וא' רומנוב)

בשם המבקש:

בעצמו

החלטה

1. בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (סגנית הנשיא ג' כנפי-שטייניץ והשופטים י' מרזל וא' רומנוב) בעפ"א 56666-07-17 מיום 5.12.2017, במסגרתו נדחה ערעור על הכרעת דינו של בית משפט השלום בירושלים (השופט א' גורדון) בת"פ 14218-05-16 מיום 19.6.2017, ועל גזר דינו מיום 5.7.2017.

רקע והליכים קודמים

עמוד 1

1. נגד המבקש הוגש כתב אישום אשר ייחס לו עבירה של תקיפת עובד ציבור, לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977; ועבירה של הפרת צו פיקוח, לפי סעיף 22(א) לחוק הגנה על הציבור מפני ביצוע עבירות מין, התשס"ז-2006.

2. על פי הנתען בכתב האישום, בשנת 2010 ניתן נגד המבקש צו פיקוח ומעקב זמני למשך 4 שנים במסגרת ב"ש 22452/09 שחייבו, בין היתר, שלא לשהות לבד בקרבת קטינות או להתחבר עם קטינות, לשתף פעולה עם קצין הפיקוח, ולקבל את אישורו של זה האחרון למקום עבודה. ביום 20.4.2015 ניתן צו קבוע על פי הוראות הצו הזמני, זאת למשך 3 שנים נוספות.

ביום 24.11.2015 בשעה 12:30 או בסמוך לכך, הגיע המבקש למרכז האקדמי לב בירושלים, הקים במקום דוכן המציע ספרים למכירה והסתובב במקום על מנת למכור ספרים, זאת מבלי שקיבל אישור לעבודתו זו כפי שמורה צו הפיקוח. קצין הפיקוח שלומי בן-יאיר הגיע למקום, הזדהה והבהיר למבקש כי לא קיבל אישור עבודה ולפיכך הוא מפר את הצו. בתגובה, החל המבקש לפנות את הדוכן תוך שהוא צועק על קצין הפיקוח כי אינו יכול לאסור עליו דבר והוסיף "תעשה מה שאתה רוצה, אני הולך". קצין הפיקוח הודיע למבקש כי הוא מעוכב ועליו להמתין למשטרה, אך המבקש התעלם ממנו, נכנס לרכבו והניע אותו במטרה לנסוע מהמקום. קצין הפיקוח ביקש שנית מהמבקש שלא לעזוב את המקום ותפס בדלת כלי הרכב, והמבקש משך פנימה את ידו של קצין הפיקוח ועיקם אותה. קצין הפיקוח הדף מעליו את המבקש, אשר נשכב על הרצפה ובהמשך קם ועזב את המקום חרף קריאות קצין הפיקוח שהורה לו להמתין במקום.

3. המבקש זוכה, לאחר שמיעת ראיות, מהעבירה של תקיפת עובד ציבור והורשע בעבירת הפרת צו פיקוח, זאת לאחר שבית משפט השלום בירושלים קבע כי פרשנותו של הצו בהתאם לתכליתו מעלה כי הדגש בצו ניתן על הרצון לפקח על מקום העבודה של המבקש, ולא על אופיה או טיבה המדויק של עבודתו, ושמכך על המבקש לקבל אישור מראש על כל עבודה בה הוא מעוניין לעסוק.

במסגרת שיקוליו לעונש, קבע בית משפט השלום את מתחם הענישה בין מאסר על תנאי וקנס ועד 5 חודשי מאסר שייטכן וירוצו בעבודות שירות; את מתחם הקנס קבע בית משפט השלום בין 500 ש"ח ועד 2,000 ש"ח. בסופו של דבר, הושת על המבקש עונש של 4 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים שלא יעבור את העבירה בה הורשע; וקנס בסך 900 ש"ח, או 4 ימי מאסר תמורתו.

4. המבקש ערער על הרשעתו ועל העונש שהוטל עליו בגינה לבית המשפט המחוזי בירושלים. בערעורו, טען המבקש כי לא הפר את צו הפיקוח כיוון שהצו דרש קבלת אישור על עבודה קבועה ולא על עבודות או עסקאות מזדמנות. בהקשר זה הצביע המבקש על כך שמכירת הספרים התבצעה במכון האקדמי לב, מוסד המהווה ישיבה גבוהה לגברים, כך שהוראות צו הפיקוח שהוטל עליו, שמטרתן להרחיקו משהות בקרבת קטינות, לא הופרו מבחינה מהותית. כן נטען כי יחידת הפיקוח ידעה כי המבקש עוסק במכירת ספרים באופן מזדמן, אך לא הנחתה אותו להימנע מכך. כתוצאה מכך סבר המבקש כי אין בכך כל בעיה, ומשכך לא מתקיים היסוד הנפשי הנדרש בעבירה זו. כתימוכין לכך, טען המבקש כי קיבל מכתבי אזהרה על הפרת הצו רק בגין עבודותיו כמאבטח ושליח בחנות מכולת בעיר נתיבות, אך לא בגין מכירת הספרים המזדמנת. לכך, לטענתו, יש להוסיף את העובדה כי לאחר הגשת כתב האישום, הגיש בקשה, שאושרה, לעבודה במכירת ספרי קודש ב"ישיבות אברכים".

5. בית המשפט קמא דחה את ערעורו של המבקש. בפסק דינו, קיבל בית המשפט קמא את פרשנותו התכליתית של בית משפט השלום באשר לצו הפיקוח, וקבע כי מטרתו היא לוודא מראש שעבודותיו של המבקש אינן "קשורות בקשר עם קטינים". לפיכך, נקבע כי למבקש לא נתון שיקול הדעת כדי להחליט אם מדובר בעבודה המצריכה אישור מראש מיחידת הפיקוח.

בהמשך, דחה בית המשפט קמא את הטענה כי יחידת הפיקוח לא הנחתה את המבקש להימנע ממכירת ספרים חרף ידיעתה כי הוא עוסק בכך, זאת בהסתמך על עדותו של קצין הפיקוח יוסי שטרית, אשר הצהיר כי הזהיר את המבקש בדבר הפרת צו הפיקוח בשל מכירת ספרים עוד בשנת 2014. לבסוף, לא מצא בית המשפט המחוזי עילה להתערבות בגזר דינו של בית משפט השלום.

הבקשה לרשות ערעור

6. בבקשתו זו, שהוגשה על ידי המבקש ללא ייצוג, חוזר המבקש על עיקרי טענותיו בפני הערכאות הקודמות, בין היתר בדבר אי תחולת צו הפיקוח על מכירת ספרים ובדבר סיווג עיסוקו כ"מכירת ספרים". כן טוען המבקש כי קיבל אישור בעל פה מקצין הפיקוח שטרית לעסוק במכירת ספרים. לבסוף, גורס המבקש כי מצבו הכלכלי והרפואי הקשה אינו מאפשר לו לשלם "אפילו הוצאה קטנה", מה גם שכיום הוא אינו מצוי תחת פיקוח וממילא אין צורך בעונש מרתיע עבורו.

7. לאחר שעיינתי בבקשת רשות הערעור, נחה דעתי כי דינה להידחות. רשות ערעור שני ניתנת במשורה ובמקרים חריגים בהם מעוררת הבקשה סוגיה עקרונית, בעלת חשיבות כללית - משפטית או ציבורית, או שיקולי צדק ייחודיים לנסיבות אותו מקרה. הבקשה שלפניי אינה נופלת בגדרם של מקרים חריגים אלה, ומטעם זה בלבד דינה להידחות.

8. למעלה מן הצורך, בחינת הבקשה לגופה מעלה כי עיקר טענותיו של המבקש עוסקות בקביעות עובדתיות עליהן נסמך פסק דינו של בית משפט קמא, קביעות שנבחנו והתקבלו בערכאה הדיונית. הלכה היא כי לא בנקל תתערב ערכאת הערעור בממצאים עובדתיים שנקבעו על ידי הערכאה הדיונית, קל וחומר כאשר מדובר בערכאת ערעור ב"גלגול שלישי". לפיכך, אין אני מקבל את טענותיו של המבקש כי אין לסווג את עיסוקו כ"מכירת ספרים" או כי קיבל אישור בעל פה לעסוק במכירה מעין זו, שעה שבית משפט השלום קבע את ממצאיו באשר לטענות אלו ובית המשפט המחוזי לא ראה לנכון להתערב בהם. גם טענותיו של המבקש בדבר פרשנותו של צו הפיקוח באשר ל"מקום עבודה" הדורש את אישורו של קצין הפיקוח הובאו כאמור בפני הערכאות קמא, ומסקנותיהן מקובלות אף עלי.

9. באשר לגזר דינו של בית משפט השלום, הלכה היא כי בקשת רשות ערעור הנסבה על גזר הדין תתקבל גם היא רק בנסיבות חריגות אשר בהן סטה בית המשפט באופן קיצוני מרמת הענישה המקובלת (ראו למשל: רע"פ 174/18 שלפמן נ' מדינת ישראל (9.1.2018)).

העונש שהוטל על המבקש הינו מדוד ומצוי ברף התחתון של מתחם הענישה של בית משפט השלום, שהתחשב בעת גזירת העונש בשיקוליו האישיים של המבקש, שהובאו גם בפני. משכך, איני רואה מקום להתערב בתוצאה שאליה

הגיע גם בהיבט זה.

10. סוף דבר, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, ג' באדר התשע"ח (18.2.2018).

ש ו פ ט
